



Szegedi Ítéltábla

Az ügy száma:

Mf.I.40.006/2022/10.

A felperes:

felperes neve (címe)

A felperes meghatalmazott jogi képviselője:

Dr. Vincze Gyula ügyvéd (címe)

Az alperes:

alperes neve (címe)

Az alperes meghatalmazott jogi képviselője:

Dr. Dömötör László Ferenc ügyvéd (címe)

A per tárgya:

Munkabér kifizetése

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:

Szolnoki Törvényszék 15.M.70.061/2020/40.

A fellebbezést benyújtó fél és a fellebbezés sorszáma:

Alperes, 15.M.70.061/2020/42.

Í T É L E T

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, megfellebbezett rendelkezését részben megváltoztatja és a szabadságmegváltás címén megítélt összeget 216 352 (kettőszáztizenhatezer-háromszázötvenkettő) forintra leszállítja, ezt meghaladóan pedig a felperes keresetét elutasítja.

A felperest terhelő elsőfokú perköltséget felemeli, és kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 193 025 (százkilencvenháromezer-huszonöt) forint elsőfokú perköltséget.

Az alperest terhelő 72 540 (hetvenkettőezer-ötszáznegyven) forint elsőfokú eljárási illetéket 12 435 (tizenkettőezer-négyszázharmincöt) forintra leszállítja, míg az állam terhén maradó elsőfokú eljárási illetéket 194 815 (százkilencvennégyezer-nyolcszázötvenöt) forintra felemeli.

Kötelezi az ítéltábla a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 24.725 (huszonnégyezer-hétszázhuszonöt) forint másodfokú perköltséget.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a NAV külön felhívására az állam javára 17 520 (tizenhétezer-ötszázhusz) forint fellebbezési eljárási illetéket, míg a fennmaradó 79 816 (hetvenkilencezer-nyolcszázötvenhat) forint másodfokú eljárási illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

A tényállás

[1] Az alperes a (ország 1)-beli székhelyű (cég 1) Magyarországi Leányvállalata nemzetközi fuvar megbízásainak megbízója kizárólag a cégcsoporthoz tartozó (ország 2)-beli székhelyű (cég 2).

[2] A felek 2011. november 7-én munkaszerződést kötöttek, mely alapján az alperes a felperest tehergépkocsivezető munkakörben alkalmazta. A felperes munkaidejét munkaidőkeretben határozták meg akként, hogy az négy hónap átlagában feleljen meg a teljes munkaidő havi 8 órás mértékének. A munkaidőkeret kezdési időpontjai minden év január 1., május 1. és szeptember 1. napja volt. A felperest alapbérként havi bruttó 220 000 forint munkabér illette meg, amely magába foglalta a Munka Törvénykönyvéről szóló 2012. évi I.

törvény (Mt.) 140-142. §-ában meghatározott bérpótlékokat is. A fenti összegen felül a felperes havi bruttó 50 000 forint átalánydíjra volt jogosult, amely magában foglalta a rendkívüli munkavégzés, rendelkezésre állás, a vasárnapi és munkaszüneti napi munkavégzés, a műszakpótlék és éjszakai munkavégzés bérpótlékát is. Munkaszerződésben rögzítésre került, hogy a munkáltató a munkába járást heti két-három alkalommal a munkáltató különböző telephelyeiről biztosítja kisbuszokkal (város 1)-be. Ha a munkavállaló a szállítást nem veszi igénybe, úgy a munkáltató a munkába járáshoz külön térítést nem fizet.

[3] A felperest a munkabérén felül 40 euró/nap napidíj is megillette.

[4] A felperes kiküldetésben, (ország 1)-ben a (cég 2) (...) cégnél végezte a munkáját, ahol kimutatást készítettek azokról a napokról, amelyeken napidíjra volt jogosult.

[5] Az alperes megbízással jogviszonyban állt a (cég 3).-vel, ahol diszpécserként dolgozott (személy 1). A munkaszerződés szerint a munkavállaló felett utasítási joggal közvetlenül a felettese, valamint (személy 1) és (személy 2) megbízott vezénylők jogosultak. A kialakult gyakorlat szerint a szabadságigénylés akként történt, hogy a felperes (személy 1)nak jelezte, hogy mikor kér szabadságot, aki ezt engedélyezte, majd tájékoztatta erről az alperest.

[6] A felperes által vezetett gépjármű menetíró készülékkel (tachograf) rendelkezett, amely rögzítette a vezetési időt, a pihenőidőt, valamint az egyéb munkavégzés idejét.

[7] A felek között a munkaviszony 2017. október 16-ig állt fenn. A munkaviszony megszüntetésekor az alperes 50 nap szabadságot váltott meg a felperes részére 676 122 forint értékben.

A kereset és az ellenkérelem

[8] A felperes többször módosított keresetében elmaradt munkabér, és rendkívüli munkavégzésért járó díjazás megtérítése címén 851 992 forint, szabadság megváltás címén 943 448 forint, valamint munkába járás költségének megtérítése címén 1 658 765 forint megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Keresetét kezdetben helytelen bérelszámolásra alapította 2015. január 1-től 2017. szeptember 30-ig terjedő időtartamra vonatkozóan, a szabadság megváltás és munkába járás költségeit 2019. március 29-én, a rendkívüli munkavégzés iránti igényét 2021. január 19-én terjesztette elő.

[9] Elmaradt munkabér igénye indokául előadta, hogy az alperes kevesebb munkanapot számolt el, mint amennyit ledolgozott, és a (cég 2) cég kimutatott. A bérszámfejtő lapokon, a német cég napidíj nyilvántartási lapjain, valamint az alperes nyilvántartásában ezért eltérések mutatkoztak, a munkáltató mindösszesen 98 napra járó munkabért nem fizetett meg a részére.

[10] A szabadság megváltásával kapcsolatban arra hivatkozott, hogy 2014. december végén 52 nap felhalmozódott szabadsága maradt, amelyet átvitt a következő évre. 2015-ben, 2016-ban és 2017. töredék évben 30 nap évi rendes szabadság illette meg, ehhez járt még kiskorú gyermekei után évi 2 nap pótszabadság, így összesen évi 32 nap szabadságra volt jogosult. A munkáltató a szabadságot csupán kiírta a részére, de ő ezeket nem vette ki. Elismerte, hogy 50 nap szabadság a részére megváltásra került, a fennmaradó igényét 76 napra vonatkozóan terjesztette elő azzal, hogy napi 13 522 forinttal számolt.

[11] A munkába járás költsége iránti igényét az Mt.51.§ (2) bekezdésére alapította, költségként az oda-vissza utazásra kifizetett üzemanyag árát, magyar, illetve (...) autópálya díjat számolt fel, melyet mindösszesen 1 658 765 forintban határozott meg.

[12] Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Az elmaradt munkabér iránti igénnyel kapcsolatban előadta, hogy a német partner által előállított tájékoztató lapok más időtartamra vonatkoznak, illetve azok csupán a felperes napidíjra való jogosultságát alapozzák meg, és ez a tájékoztató kizárólag az alperes részére szól. A felperes munkaidejét a menetíró készülék alapján számította ki, és ezen számítás alapján túlmunkája nem keletkezett.

[13] Kifejtette továbbá, hogy a munkaszerződés 8. pontja alapján a felperes részére havi bruttó 50 000 forint átalánydíj kifizetésre került, amely magába foglalta a rendkívüli munkavégzés bérpótlékát is. Álláspontja szerint a 2021. január 19-én előterjesztett túlmunka iránti igény elévült.

[14] A szabadság megváltás iránti igénnyel kapcsolatban azzal érvelt, hogy egyrészt az részben elévült, másrészt a ki nem adott szabadság a munkaviszony megszűntetésekor megváltásra került, harmadrészt a 2014. december havi bérjegyzéken szereplő 52 nap szabadság pedig elírás. Utalt arra is, hogy a felperes nem jelezte felé, hogy kiskorú gyermek után szabadságot igényelne, ezért ennek megváltását nem kérheti.

[15] A munkába járás költségei iránti igény körében arra hivatkozott, hogy a munkaszerződés szerinti járatokat biztosította a munkavállalóknak, a felperes ezzel nem élt, így nem tarthat igényt a munkába járás költségeinek megtérítésére.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[16] Az elsőfokú bíróság kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 372 413 forintot elmaradt munkabér, 844 288 forintot szabadságmegváltás címén, ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Rendelkezett az eljárási illeték és az alperesnek járó perköltség viseléséről.

[17] A határozat indokolása szerint a 2021. január 19-én rendkívüli munkavégzésért járó munkabér megfizetése iránt előterjesztett kereset 2020. szeptember 30-án elévült.

[18] Az ugyanezen a napon előterjesztett keresetmódosítással kapcsolatban kifejtette, hogy a felperes által kimunkált táblázat bár túlmunka díjazásra vonatkozóan van megjelölve, az ténylegesen az alperesi téves elszámolásból eredő felperesi igényre vonatkozik, ezért ezt ekként bírálta el. Kifejtette, hogy az elszámolásból eredő igény 2015. március 29-ét megelőző időszakra vonatkozóan elévült.

[19] Részben megalapozottnak találta a felperes elmaradt munkabér megfizetése iránt előterjesztett követelését. Abból indult ki, hogy a felperes követelése ezen a jogcímen 2016 május hónaptól 2019 szeptember hónapig terjedő időszakra 134477 forint volt.

[20] Kifejtette, hogy a felperes kizárólag olyan napokon volt jogosult napidíjra, amikor 6 órát meghaladó időtartamban végzett munkát. 2016. májusától augusztusáig 8 nap, 2016 szeptemberétől decemberéig 14 nap, 2017 januártól áprilisig terjedő időszakban 2 nap, míg 2017. májustól augusztusig 6 nap vonatkozásában a felperes napidíjat kapott, de ezekre a napokra a munkavégzésért csupán a bérpótlék helyett járó átalánydíjazást kapta, alapbért részére nem számoltak el. Azokon a napokon, amikor a felperes 6 órát meghaladó időtartamban munkát végzett, az átalánydíjon felül jár részére az alapbér is, figyelemmel arra, hogy az átalány az éjszakai pótlékot, vasárnapi munkavégzésért, illetve a rendkívüli munkavégzésért járó pótlékot tartalmazza. Az alperes által elismert napok vonatkozásában fogadta el az alapbérfizetés nélküli munkavégzést, és megállapította, hogy a felperes 372 413 forint elmaradt munkabérre jogosult.

[21] A szabadság megváltás iránti igénnyel kapcsolatban kifejtette, hogy a felperes szabadság iránti igénye nem évült el figyelemmel arra, hogy az elévülési időt a felperes munkaviszonyának megszüntetését követő 6. munkanaptól – jelen esetben 2017 október 26. - kell számítani, amelyhez képest a 2019 március 29-én előterjesztett kereseti kérelem nem tekinthető elévültnek.

[22] Az alperest terhelte annak bizonyítása, hogy a felperes szabadságát nyilvántartsa, igazolja, hogy a szabadság kiadásra, illetve a munkaviszony megszüntetését követően megváltásra került. A bíróság felhívására az alperes a felperes által benyújtott szabadságigényt, illetve annak kiadását igazoló dokumentumot nem csatolt. A 2014-ben rögzített 52 nap szabadság elírásával kapcsolatos hitelt érdemlő magyarázatot nem tudott adni, ezért elfogadta a bíróság a felperes tényállítását, hogy az alperes a bérszámfejtő lapokon feltüntetett szabadságot részére nem adta ki, az 50 napon felüli részét nem váltotta meg.

[23] A kiskorú gyermek után járó pótszabadsággal kapcsolatban kifejtette, hogy a felperes nem tudta bizonyítani, hogy a kiskorú gyermekét bejelentette a munkáltatónak, így az ezen az alapon előterjesztett pótszabadság iránti keresetét elutasította.

[24] A munkába járás költségének megtérítésével kapcsolatban rámutatott arra, hogy a tanúk egybehangzóan állították, hogy az alperes kisbuszokat biztosított a munkavállalóknak, amelyet a felperes nem vett igénybe, ezért költségtérítésre nem jogosult. Ennek okán a felperes ezen kereseti kérelmét is elutasította.

Fellebbezés és fellebbezési ellenkérelem

[25] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes élt fellebbezéssel, melyben kérte az elsőfokú bíróság ítélete elmaradt munkabér és szabadságmegváltás megfizetésére vonatkozó rendelkezésének megváltoztatását, a felperes keresetének e tekintetben is elutasítását, valamint a felperes 100 000 forint perköltségre megfizetésére kötelezését a 32/2003 (VIII.22.) IM rendelet 3.§-a alapján azzal, hogy az alperesi képviselő ÁFA körbe tartozik. Fellebbezésére 98000 forint eljárási illetéket lerótt.

[26] Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság az elmaradt munkabér címén megítélt összeggel túlterjeszkedett a kereseti kérelmen egyrészt azzal, hogy a 2016 májusától 2019 szeptemberéig terjedő időszak tekintetében a felperes által igényeltnél magasabb összeget ítélt meg, másrészt azzal, hogy annak jogcímét is ellentmondásosan határozta meg.

[27] A munkabérigény tekintetében az alábbiakkal érvelt:

A felperes munkaidejét a munkaszerződés szerint 4 havi munkaidőkeretben határozták meg.

A közúti közlekedésről szóló 1988. évi I. törvény (Kkt.) 18/A. és 18/B. §-a, valamint a 561/2006/EK rendelet 4. cikk d. pontja szerint meghatározott munkaidőben végzett tevékenységre tekintettel illeti meg alapbér.

A munkaidőt pedig kizárólag a tachográf adatok alapulvételével lehet megállapítani, amit be is csatolt.

E körben az elsőfokú bíróság tévesen indult ki a napidíjjal ellentételezett napok számából, a napidíj ugyanis semmilyen vonatkozásban nem igazolja a munkavégzést, így a munkabér igényt sem.

A tachográf adatok által igazolt munkaidő minden esetben kevesebb volt az aktuális munkaidőkeretben ledolgozandó munkaidőnél, ezért a felperesnek rendkívüli munkavégzése nem keletkezett, erre elmaradt munkabérre nem jogosult.

[28] A szabadságmegváltás iránti igény körében azt kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe (személy 1) tanú vallomását, és az általa csatolt bizonyítékokat (szabadságnylvántartás, bérszámfejtési lapok, tachográf adatok), amelyek azt bizonyították, hogy a felperes részére a szabadságát kiadta, bennmaradó szabadságát megváltotta, ezért szabadságmegváltás címén a felperessel szemben tartozása nem áll fenn.

[29] A felperes fellebbezési ellenkérelmében kérte, hogy az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét annak helyes indokai alapján hagyja helyben és kötelezze az alperest a másodfokú perköltség viselésére a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontja alapján.

[30] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helytállóan értékelte az alperes beismerését a felperes munkavégzésével kapcsolatban, helyesen alkalmazta a pótlékátalány és a szabadságmegváltás szabályait. Az alperes a nyilvántartások pontatlanságára nem adott magyarázatot, a munkabérrel kapcsolatos ellentmondásokat nem oldotta fel. Az elsőfokú bíróság a tényállást teljeskörűen feltárta, abból helytálló jogi következtetést vont le.

[31] A rendkívüli munkavégzés után járó munkabér elévülésével kapcsolatban az ítéltábla felhívására kifejtette, hogy jelen ügyben az 1959. évi IV. törvény a Polgári Törvénykönyvről (rPtk.) 324.§-a alkalmazandó, így az írásbeli felszólítása megszakította az elévülést. Amennyiben az érvelése nem helytálló, akkor a 2013.évi V törvény a Polgári Törvénykönyvről (Ptk.) 6:25.§ (1) bekezdés c. pontja alapján a bírósági eljárás alatt az elévülés nyugszik. Érvelése szerint azzal, hogy az alperes 4 havi mértékű munkaidőkeretet alkalmazott, az elévülési idő kezdete 2015. április lett volna, ezért a követelés kezdeti igénye sem évült el.

Az ítéltábla döntése és annak indokai

[32] A fellebbezés részben megalapozott.

[33] Az ítéltábla – az ítélet kötelező hatályon kívül helyezésére okot adó körülmény fennálltának hiányában – felülbírálati jogkörét a Pp. 370. § (1) bekezdése alapján az erre irányuló fellebbezési kérelemre és a fellebbezési ellenkérelemre, azok korlátai között gyakorolta figyelemmel arra, hogy ilyen korlátnak minősülnek a 371. § (1) bekezdés a)-d) pontjában megjelölt tartalmi követelmények körében előadottak. Helytállóan hivatkozott az alperes arra, hogy a felperes munkaidejével, munkavégzésével kapcsolatban az Mt. 298. § (4) bekezdése szerint az ágazati, szakmai sajátosságokra tekintettel a Kkt. rendelkezéseit alkalmazni kell.

[34] A 2017. október 16-án hatályos Kkt. 18/A. § (1) bekezdése alapján az Mt. rendelkezéseit az e törvényben meghatározott eltérésekkel kell alkalmazni a közúti szállításban közreműködő azon személyek tekintetében, akik a közúti szállításra vonatkozó egyes szociális jogszabályok összehangolásáról, a 3821/85/EGK és a 2135/98/EK tanácsi rendelet módosításáról, valamint a 3820/85/EGK rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2006. március 15-i 561/2006/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet, továbbá a közúti közlekedésben használt menetíró készülékekről, a közúti közlekedésben használt menetíró készülékekről szóló 3821/85/EGK tanácsi rendelet hatályon kívül helyezéséről és a közúti szállításra vonatkozó egyes szociális jogszabályok összehangolásáról szóló 561/2006/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet módosításáról szóló 2014. február 4-i 165/2014/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet (a továbbiakban: tachográfokra vonatkozó uniós rendelet) - a vezetési idő, a megszakítás és pihenőidő tekintetében - e törvény, továbbá a 2001. évi IX. törvénnyel kihirdetett, a nemzetközi közúti fuvarozást végző járművek személyzetének munkájáról szóló Európai Megállapodás (AETR) hatálya alá tartozó munkát végeznek.

[35] A felperes tehergépkocsivezetőként nemzetközi fuvarozást végzett, így a fentiekre figyelemmel a Kkt. hatálya alá tartozónak minősült.

[36] A Kkt.18/B. § A 18/B-18/L. §-ok alkalmazásában

a) munkaidő: az Mt. 86. § (1) bekezdésében foglaltakra figyelemmel különösen

aa) a közúti személyszállítási, illetve árufuvarozási tevékenységre fordított teljes idő, amely magában foglalja a vezetési időt, a be- és kirakodásra fordított időt, az utasok be- és kiszállásánál való segédkezéssel töltött időt, a jármű takarításával és karbantartásával töltött időt, valamint a jármű, a rakomány vagy az utasok biztonságával kapcsolatos tevékenység idejét és a vonatkozó előírások teljesítésére fordított időt, ideértve a be- és kirakodás felügyeletét, továbbá a rendőrségi, vám-, határőrizeti és az adott szállítási tevékenységgel összefüggésben felmerülő bármely hatósági eljárás időtartamát

ab) a be- és kirakodásra történő várakozás ideje, amennyiben ennek időtartama előzetesen nem volt meghatározható. Kollektív szerződés jelen rendelkezéstől eltérhet, és a be- és kirakodásra történő várakozás idejét rendelkezésre állási időnek minősítheti, kivéve, ha a munkavállaló a várakozás ideje alatt munkát végez;

b) rendelkezésre állási idő:

ba) minden olyan idő, amely nem minősül munkaidőnek és pihenőidőnek, és amely során a munkavállalónak nem kell a munkahelyén tartózkodnia, de készen kell állnia a jármű vezetésének megkezdésére, folytatására, illetve egyéb munka elvégzésére. E feltételek együttes érvényesülése esetén rendelkezésre állási időnek minősül különösen: a jármű kompon vagy vasúton történő szállításához kapcsolódó kíséreti idő, a határátlépéssel és időtartamhoz kötött közlekedési korlátozásokkal (hétvégi, ünnepnap kiemelési korlátozással) összefüggő, valamint a menetrendszerinti autóbusz-közlekedésben foglalkoztatott munkavállalónak a napi munkaidő beosztási terv alapján a járatok érkezése és indítása között várakozással eltöltött idő,

bb) több gépjárművezető járatok esetében a jármű vezetés ideje alatt a járművet vezető személy mellett, vagy a fekvőhelyen eltöltött idő.

[37] A fentiekből kitűnően a Kkt. pontosan meghatározza a munkaidő fogalmát, és tartalmát.

[38] A teljesített munkaidő mérésére is használatos menetíró készülék funkcióit és használatát pedig a Kkt.18/A (1) bekezdése által felhívott 165/2014/EU rendelet szabályozza.

[39] E rendelet 32. cikk (1) bekezdése szerint a szállítási vállalkozásoknak és a járművezetőknek gondoskodniuk kell a digitális menetíró készülék és a járművezetői kártya megfelelő működéséről és helyes használatáról. Analóg menetíró készüléket használó szállítási vállalkozásoknak és járművezetőknek gondoskodniuk kell az analóg menetíró készülék megfelelő működéséről és az adatrögzítő lap helyes használatáról.

A (2) bekezdés kimondja, hogy a digitális menetíró készülék nem állítható be úgy, hogy a jármű motorjának leállításakor vagy a gyújtás kikapcsolásakor automatikusan egy meghatározott tevékenységkategóriára kapcsoljon, kivéve, ha a járművezető manuálisan ki tudja választani a megfelelő tevékenységkategóriát.

A (3) bekezdés alapján tilos az adatrögzítő lapon rögzített vagy a menetíró készülékben vagy a járművezetői kártyán tárolt adatokat, illetve a menetíró készülék kinyomtatott adatait megamisítani, eltitkolni, kitörölni vagy megsemmisíteni. Ugyanúgy tilos a menetíró készülékkel, az adatrögzítő lappal vagy a járművezetői kártyával kapcsolatos bármely olyan manipuláció, amely az adatok, illetve a kinyomtatott információk megamisítását, törlését vagy megsemmisítését eredményezheti. Nem tartható a járművön olyan eszköz, amely ilyen célra felhasználható lehet.

[40] A rendelet 34.cikk (1) bekezdése szerint a járművezetőnek – attól az időponttól kezdve, amikor a járművet átvesszik – minden nap használniuk kell az adatrögzítő lapot vagy a járművezetői kártyát, amikor járművet vezetnek. Az adatrögzítő lapot vagy járművezetői kártyát nem szabad eltávolítani a napi munkaidő vége előtt, kivéve, ha az eltávolítás egyébként megengedett vagy a határlépést követően az ország betűjele beírásához szükséges. Egyetlen adatrögzítő lap vagy járművezetői kártya sem használható azon az időtartamon túl, amelyre szól.

[41] A 261/2011. (XII.7.) Kormányrendelet 22. §-a rögzíti a fuvarlevéllel és menetlevéllel kapcsolatos szabályokat. Ebből kitűnően a fuvarlevélből, menetlevélből a gépjármű, valamint az áru adatai, a járművezető neve, az indulás helye, a jármű útvonala, a megállások, fel- és lerakodások állapíthatók meg. A fuvarlevél és a menetlevél szigorú számadású okmány, melyet eseményszerűen kell vezetni.

[42] A fenti jogszabályokból megállapítható, hogy fuvarlevélből, menetlevélből a gépjármű, valamint az áru adatai, a járművezető neve, az indulás helye, a jármű útvonala, a megállások, fel- és lerakodások állapíthatók meg, azonban a gépkocsivezető munkaidejének nyilvántartására ezek nem alkalmasak, hiszen sem a gépjárművezető által adott napon végzett tevékenységeket, sem az egyes tevékenységekre vonatkozó időadatokat (kezdő és befejező időpont) nem tartalmazzák, így arra sem tartalmazznak adatot, hogy pl. a munkavállaló mikor mennyi ideig tölt pihenőidőt.

[43] A járművezetők munkaidejét tehát – az alperes helyes hivatkozásának megfelelően – csak a menetíró készülékkel lehet pontosan rögzíteni, ugyanis az eseményszerűen tartalmazza a járművezető által ellátott tevékenységet, tehát minden olyan időt, amely munkaidőnek, rendelkezésre állási időnek, vagy pihenőidőnek minősül.

[44] A felperes oktatásban részesült a tachográf használatával kapcsolatban, tudott arról, hogy a menetíró készülék rögzíti a vezetési időt, pihenőidőt, illetve az egyéb munkavégzést is. A felperes kötelezettsége volt a menetíró készüléket eseményszerűen úgy állítani, hogy az pontosan rögzítse tevékenységenként külön-külön a munkaidejét, nem kapott olyan utasítást, hogy a munkavégzésétől eltérő módon használja azt. A tachográfot a

munkavállaló, jelen esetben a felperes kezelte, megfelelő használat esetén annak a felperes által teljesített munkaidőt a valóságnak megfelelően kellett tükröznie.

[45] Az alperes tehát helyesen járt el, amikor a felperes által kezelt tachográf adataiból állapította meg, hogy az adott időszakra vonatkozó munkaidőkeretből a munkavállaló mennyit dolgozott le.

[46] Az eljárás során az alperes becsatolta a perrel érintett időszakra vonatkozó – a menetíró készülék által rögzített – adatokat, valamint azok összesítését is, amit a felperes nem vitatott.

[47] A menetíró készülékből kinyert adatok az alperes előadását támasztották alá. Azokból megállapítható volt, hogy:

- 2015. január, február, március, áprilist magába foglaló munkaidőkeretben 672 órából 633,07 órát, a május, június, július, augusztust felölelő munkaidőkeret 672 órájából 518, 2 órát, a szeptember, október, november, december hónapokra vonatkozó 688 órás munkaidőkeretből 597,18 órát

- 2016-ban az első négyhónapos munkaidőkeret 664 órájából 512,69 órát, a második négyhónapos munkaidőkeret 696 órájából 567,32órát, míg a 2016. utolsó harmadára vonatkozó munkaidőkeret 680 órájából 610,57 órát

- 2017. évre vonatkozóan a januártól áprilisig terjedő munkaidőkeret 656 órájából 579,22 órát, a májustól augusztusig terjedő munkaidőkeret 696 órájából 476,1 órát, míg a szeptemberre vonatkozó munkaidő keretrész 168 órájából 149,18 órát töltött munkavégzéssel a felperes.

[48] A kimutatás alapján tehát a felperesnek a perrel érintett időszakban munkaidőkereten túli munkavégzése nem volt, ezért rendkívüli munkavégzés miatt járó díjazás alapbér-részére, mint elmaradt munkabérre vonatkozó kereseti kérelme alaptalan.

[49] Helyesen hivatkozott az alperes arra is, hogy az elsőfokú bíróság egyébként túlterjeszkedett a kereseti kérelmen azzal, hogy a felperes által elmaradt munkabér címén az általa vizsgált időtartamra igényelt összegnél magasabb összeget ítelt meg, de a fent kifejtettekre tekintettel ennek – az igény teljes megalapozatlansága miatt – már nem volt jelentősége.

[50] Figyelemmel arra, hogy a felperesnek nem volt elmaradt munkabére, nincs jelentősége az igény elévülésének, ezért az ítéltábla az ezzel kapcsolatos álláspontja kifejtését mellőzi.

[51] Helyesen kifogásolta az alperes azt is, hogy az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe (személy 1) vallomását. A tanú vallomása ugyanis alátámasztotta az alperes azon

állítását, hogy a felperes kért, és kapott szabadságot. A tanúvallomás a szabadság kiadásának tényét igazolta, annak mértékére ugyan nem tartalmazott adatot, de egyéb bizonyítékokból a kivett szabadság mértéke megállapítható volt.

[52] E körben az alperes helyesen hivatkozott arra is, hogy az elsőfokú bíróság nem vette kellő mértékben figyelembe a szabadságmegváltás iránti igény elbírálásakor a becsatolt bérjegyzékeket, a szabadság nyilvántartást, valamint a tachográf adatait.

[53] A 2014-es bérjegyzékekből megállapítható, hogy a felperest az adott évre vonatkozóan 20 nap alapszabadság, 19 nap életkor szerinti pótszabadság, valamint 18 nap „egyéb és pótszabadság” illette meg, ez összesen 57 napot jelent, amelyből a felperes - a 2014 december hóvégi fizetési jegyzék szerint - 5 napot vett ki, tehát 2014. december 31-én 52 nap szabadsága maradt, amelyet „átvitt” 2015. évre.

[54] Helyesen állapította meg a tanúvallomásokból az elsőfokú bíróság, hogy a felperes nem jelentette be a munkáltatónak, hogy kiskorú gyermeke van, nem igazolta, hogy ezen a jogcímen pótszabadságra lenne jogosult.

[55] A felperest az Mt. 116.§ és Mt. 117.§ (1) bekezdés j) pontja figyelembevételével évente 20 nap alapszabadság és 10 nap pótszabadság, azaz mindösszesen 30 nap szabadság illette meg. Ez alapján 2015-re és 2016-ra 30-30 nap, valamint 2017. október 16-ig időarányosan 24 nap, a perrel érintett időszakra összesen 84 nap szabadságra volt jogosult. A 2014 évre járó 57 napot is figyelembe véve 2017 október 16-ig mindösszesen 141 nap szabadság járt volna a felperesnek.

[56] Az alperes ellenkérelméhez becsatolta a perrel érintett időszakra a felperes vonatkozásában a „kiadott szabadságok” nyilvántartását, amely a (cég 4) rendszeréből (V.2290.) került kinyomtatásra.

[57] Az ítéltábla összevetette az alperes ellenkérelméhez csatolt szabadság kimutatást, a menetíró készülék kimutatásaival és a bérjegyzékekkel. Az összehasonlításból kitűnt, hogy a „kiadott szabadságok” elnevezésű szabadság kimutatás, valamint a menetíró készülék által rögzített adatok megegyeznek, azonban a szabadság kimutatás és a bérjegyzékeken feltüntetett „szabadság egyenleg” között eltérés mutatkozik.

[58] A bérjegyzék 2016. májusában 7 nap fizetett szabadság kiadását rögzíti az időadatoknál, azonban a szabadság összesítőnél már 9 kiadott szabadsággal számol. 2016 júniusában az utólagosan elszámolt időszakok körében 4 nap fizetett szabadság van feltüntetve, ebből 2 napot az alperes visszavont, de a szabadság összesítőben kiadott szabadságként már 17 nap került feltüntetésre. Ettől az időponttól kezdődően a bérjegyzéken feltüntetett szabadság egyenleg nem fogadható el valósnak, ugyanis 2016 végén már az alperes saját éves kimutatáshoz képest is 10 nap eltérés mutatkozik.

[59] Figyelemmel arra, hogy a munkavállaló jelenlétét és munkaidejét pontosan rögzítő tachográf adatai megegyeztek az alperes által kiadott szabadság nyilvántartással, ami szintén egyezést mutat a bérjegyzékekben feltüntetett kifizetett szabadság adatokkal (nem

pedig a bérjegyzék alsó részén feltüntetett egyenleggel), ezért az ítéltábla a menetíró készülék adataival egyező szabadság kimutatást vette figyelembe a kiadott szabadság mennyiségének meghatározásához.

[60] Ez alapján az volt megállapítható, hogy a felperes 2014-ben 5 nap, 2015-ben 36 nap, 2016-ban 16 nap és 2017-ben 18 nap szabadságot vett ki alap- és pótszabadság címén, amely a perrel érintett időszakra mindösszesen 75 napot jelent.

[61] A felperest megillető 141 napból tehát kiadott a munkáltató 75 napot, a munkaviszony megszűntetésekor pedig megváltott 50 napot, így a fennmaradó szabadság napok száma 16, amelynek a megváltása a felperest megilleti, szemben az elsőfokú bíróság által megítélt 68 nap szabadságmegváltással.

[62] A munkaviszony megszűntetésekor kiállított igazolások alapján az 1 napra jutó távolléti díj összege kis kerekítéssel 13 522 forint, a 16 napra járó szabadságmegváltás összege így 216 352 forint.

[63] Mindezekre figyelemmel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (1) és (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta, a szabadság megváltása címen fizetendő összeget 216 352 forintra leszállította, az ezt meghaladó szabadságmegváltás és a rendkívüli munkavégzésre alapított elmaradt munkabér megfizetése iránt előterjesztett keresetet pedig elutasította.

[64] A perköltség és az illeték számítása a megváltoztatásra tekintettel az alábbiak szerint alakult.

[65] A felperes keresetében 851 992 forintot kért elmaradt munkabér, 943 448 forintot szabadság megváltás, 1 658 765 forintot munkába járás költsége címén. Ez mindösszesen 3 454 205 forint, amely pertárgyérték alapján számítva az elsőfokú eljárás illetéke, az 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 42. § (1) bekezdés a) pontja alapján 207 250 forint. A keresettel követelt összegből az alperesnek mindössze 216 352 forintot kell fizetnie, így 6 %-ban pervesztes, 94 %-ban pernyertes lett. Ezen arányt figyelembe véve a Pp. 83.§ (1) bekezdése, a Pp. 102.§ alapján az alperes 12 435 forint eljárási illeték megfizetésére köteles, míg a fennmaradó 194 815 forint illeték a Pp. 525.§ és 102. § (6) bekezdése figyelembevételével az állam terhén marad.

[66] Az elsőfokú eljárásban az alperes a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § alapján kérte az ügyvédi munkadíja megállapítását azzal, hogy jogi képviselője áfa körbe tartozik. A pertárgyértékre, a Pp. 82. § (2) bekezdésére, valamint a pernyertesség pervesztesség arányára figyelemmel a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján a felperes 193025 forint perköltséget köteles fizetni az alperesnek azzal, hogy a megítélt összeg az ÁFA-t tartalmazza.

[67] A másodfokú eljárásban a pertárgyérték 1 216 701 forint (372 413+844 288), amelynek illetéke az Itv. 46. §-a alapján 97 336 forint. A másodfokú eljárásban az alperes 82 %-ban pernyertes és 18 %-ban pervesztes lett, ez alapján a Pp. 83. § (1) és 102. § (1)

bekezdéértelmében 17 520 forint másodfokú eljárási illeték viselésére köteles, a fennmaradó 79816 forint fellebbezési eljárási illeték a Pp. 525.§ alapján az állam terhén marad.

[68] A másodfokú eljárásban a felperes a Pp. 83.§ (1) bekezdése alapján köteles az alperes perköltségének megfizetésére. Az alperes 100000 forint +ÁFA perköltséget igényelt, de a felszámítás alapját képező megállapodást nem csatolt, ezért az általa megjelölt perköltség összeg nem vehető figyelembe a Pp. 81. § (2) bekezdés alapján, különösen, hogy az alperes a 32/2003. (VIII.22) IM rendelet 3. §-át jelölte meg perköltségigénye jogalapjaként, ami a pertárgyértékhez igazodó perköltségigényre vonatkozó szabályokat tartalmazza. Ezért az ítéltábla a másodfokú eljárás pertárgyértékéből kiindulva a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (1), (2) és (5) bekezdése, valamint a Pp. 82. § (2) bekezdése alapján az alperes javára megítélt perköltség összege 24725 forint, mely összeg az ÁFA-t tartalmazza.

[69] Megjegyzi az ítéltábla, hogy az alperes jelen eljárásban tévesen előlegezett 98 000 forint eljárási illetéket, amelynek a beszámítását és visszatérítését kérheti az adóhatóságnál.

Szeged, 2022. december 6.

Dr. Szöllősiné dr. Tóth Zsuzsanna s.k.

a tanács elnöke

Dr. Gál Attila s.k.

előadó bíró

Dr. Bálint Attila s.k.

táblabíró